

“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”

(1 Petru 2, 9)

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Dumitru” (New York City) Viața parohiei

Nr. 31 / 2022 IANUARIE - MARTIE

PEDAGOGIA POSTULUI MARE

Multe sunt foloasele postirii, în general, dar deosebite sunt foloasele Postului Mare sau „al păresimilor”, ce premerge prăznuirea Învierii Domnului. Felul în care sunt rânduite duminicile ce străjuiesc vremea Postului Mare ne dezvăluie rostul pedagogic al acestei perioade ce prevede nu doar înfrânarea de la bucate, ci ne propune o adevărată reciclare sau „reformatare” a sufletului și a minții, ce pierd, prin păcat, orientarea și rostul date lor din facere.

Duminica „izgonirii lui Adam din Rai” ne pune înaintea condiția căderii și urmările ei: îndepărtarea de Dumnezeu Cel viu, prin nevederea Lui și ne(mai)auzirea glasului Lui, pierderea caracterului nesticăcios și nemuritor al trupului care, de acum înainte, gustă stricăciunea și moartea.

Prima duminică a Postului, numită cea „a biruinței dreptei credințe asupra tuturor erezilor (rătăcirilor), ne pune înaintea importanța **vitală** de a cunoaște **adevărata credință**, adică cea descoperită nouă de Însuși Dumnezeu, pentru a nu mai căuta la „dumnezei străini” și pentru a nu mai cădea în tentația de a ni-L imagina pe Dumnezeu după mintea noastră nevăzătoare. Cunoașterea și mărturisirea lui Dumnezeu „precum Este” înseamnă, pentru cel credincios, privilegiul de a se închina, întru cunoștință, preacuratului Său Chip (icoană) și siguranța de a merge pe calea vieții, însoțit de o călăuză ce îl duce, în siguranță, la destinația dorită – Împărăția Cerurilor.

Duminica a doua a Postului, numită „a Sfântului Grigorie Palama”, ne readuce aminte că devenirea noastră întru credință nu se reduce la a cunoaște pe Dumnezeu Cel viu doar teoretic și intelectual, ci se împlinește în contemplarea Lui în lumina cea necreată, ce izvorăște din însăși Ființa Sa. Chipul ce se cinstește în icoană devine viu și luminos celui care se curățește de urmările căderii adamice – ce a dus la pierderea vederii lui Dumnezeu. Duminica aceasta ne propune răspunsul concret și autentic la foamea după imagine, după vizual sau după cinematografie, ce

Cuprins

Pedagogia Postului Mare	1
Cum să nu ne revoltăm	3
Pomenirea mortilor	5
Pilda de folos	7
Din viața parohiei	8

Contact:
Pr. Ioan Cozma
(212)874-4490
(929)600-1134
stdumitrunyc@gmail.com

caracterizează generația actuală și nu numai, care e de-a dreptul vrăjită, până la dependență și înrobire, de dispozitivele cu ecran, în special de telefon și de computer. Mîntea celui doritor după imagine se satură doar prin contemplarea Chipului (Icoanei) Celui după Care a fost creat. Dar, pentru a ajunge la aceasta, avem nevoie de vindecarea de paralizia sufletească – la care ne-a adus căderea din Rai – asemenea slăbănogului pomenit de Evanghelia acestei duminici (Mc. 2, 1-12).

A treia duminică a postului, numită „a Sfintei Cruci”, ne arată calea spre contemplare: luarea propriei cruci, în fiecare zi, și urmarea cu nădejde a lui Hristos, Care „neputințele noastre a luat și boalele noastre le-a purtat” (Mt. 8, 17). Această duminică este ca o culme străjuită de Crucea Domnului. Urcușul pe culme cere efort, perseverență și strădanie, după propriile puteri. Presupune poticniri, căderi, ridicări și momente de cumpănă. Dar, odată ajunși în vîrf, se întrezărește deja finalitatea propriei căi. Tot așa, cel care a postit până în această duminică – ce marchează jumătatea Postului –, odată ajuns la umbra Crucii, întrevede deja biruința ce-l așteaptă pe tot cel care-și ia crucea și urmează lui Hristos – Învierea.

Duminica a patra a postului, numită „a Sfântului Ioan Scărarul”, ne pune înaintea puterea credinței care – chiar și când se clatină, precum cea a tatălui fiului lunatic (cf. Ev. Duminicii, Mc. 9, 17-32) –, dacă e însoțită de post și rugăciune, își arată darurile ei binefăcătoare și vindecătoare: izbăvirea de surzenia față de cuvântul lui Dumnezeu și dezlegarea limbii noastre, pentru a putea relua dialogul cu Dumnezeu, precum o făcea odinioară Adam în Rai. Sfântul Ioan Sinaitul, numit și „Scărarul”, ne pune înaintea „scara dumnezeiescului urcuș” de la cele pământești la cele cerești, scară ce duce, prin ascultarea lui Dumnezeu, prin pocăință și prin lepădarea patimilor ucigătoare de suflet, la blîndețe și simplitate, la nerăutate și la smerita-cugetare, virtuți ce deschid, prin rugăciune, calea spre despățimire și spre „învierea sufletului înainte de învierea cea de obște”.

A cincea duminică a postului, numită „a Cuvioasei Maria Egipteanca”, ne descoperă antidotul deznădăjduirii ce dă târcoale sufletului stăpînit de patimi. Pilda vieții Sfintei Maria Egipteanca, ce se citește la denia de miercuri seara din săptămîna a cincea a Postului, ne înfățișează iubirea lui Dumnezeu Care, prin lucrarea harului Său, poate ridica sufletul chiar și din cea mai mare cădere și îl poate curăți, prin pocăință, până la desăvârșire. Astfel, la bună-voirea omului de a se izbăvi de patimile ce-l robesc, Domnul adaugă harul Său și, treptat, îl liberează din chingile ce-l țin legat.

Sâmbăta ce precede Intrarea Domnului în Ierusalim, numită și „a învierii lui Lazăr”, ne descoperă puterea Fiului Omului de a ne învia din morți și, totodată, felul în care se va întîmpla „învierea cea de obște”, „când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia” (In. 5, 25). Domnul ne arată că are puterea de a interveni și de a schimba deznodămîntul tragic al morții lui Lazăr, chiar și la patru zile după ce acesta a fost pronunțat. Asemenea poate face și pentru oricare dintre

noi...

Prin toate cele ce ni se pun înainte, în chip pedagogic, de-a lungul primelor șase săptămâni ale postului, ni se lucrează pământul inimii și al sufletului, pentru ca și noi să venim în întâmpinarea Mântuitorul nostru, spre a-L însoți de-a lungul Săptămânii Sfințelor Sale Pătimiri și spre a ne împărtăși de biruința Sa asupra păcatului și a morții, prin a Sa Înviere.

Să-l întâmpinăm, așadar, și noi, pe Biruitorul morții, în duminica a șasea a postului, și să ne deschidem inima și sufletul, ca El să poată intra în viața noastră, și să-I strigăm, zicând: „Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat Cel ce vii într-un numele Domnului!”

Cu anticipate urări de mult folos duhovnicesc tuturor celor care merg pe calea Postului,

(+ Siluan, Episcopul Italiei)

Cum să nu ne revoltăm în fața suferinței

Încă din tinerețe mă întreb la ce servește suferința și nu am găsit încă răspunsul potrivit. Am constatat că pentru toată lumea, pentru cei care suferă și pentru cei care nu suferă, suferința este în același timp o realitate, o problemă și o taină. Realitate pe care nu o putem evita, problemă pe care nimeni nu a reușit să o rezolve, suferința rămâne taină. De fapt, nu e important ceea ce credem sau gândim despre suferință; important este raportul pe care îl avem cu propria noastră suferință. Ce putem face ca să nu suferim?

Biserica nu vrea ca oamenii să sufere. În timpul slujbelor noi ne rugăm pentru un sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem". Biserica dorește ca credincioșii să-și ducă viața în liniște și pace, și cât este posibil, să nu sufere. În timpul Sfintei Liturghii ne rugăm de asemeni pentru conducătorii Bisericii, pentru episcopul nostru, „ca Domnul să-l păzească întreg, în pace, cinstit, sănătos, îndelungat în zile". După ce am făcut această cerere pentru conducătorii Bisericii, o facem și pentru noi toți, pentru că adăugăm: "pe toți și pe toate".

Biserica dorește, deci, ca toți oamenii să trăiască în pace, să fie sănătoși și să aibă zile îndelungate. Ea nu încurajează suferința, dar ne învață să o suportăm atunci când o întâlnim, să acceptăm partea noastră de suferință, să o primim pentru binele nostru. Să nu ne dorim suferința, dar să o acceptăm dacă vine. Nu e nevoie ca toți oamenii să aibă partea lor de suferință. Unii sunt scutiți, alții o pot suporta cu ușurință, iar pentru alții este un adevărat chin. Când spun asta mă gândesc în special la suferința fizică. Cunosc persoane care suportă o suferință adâncă, care nu se pot mișca de pe patul de boală, și care totuși radiază de bucurie, o bucurie pe care ceilalți, deși sănătoși fizic, nu o au. Unii se revoltă în fața suferinței, iar alții o ignoră.

În fiecare din aceste cazuri trebuie să luăm în considerare intensitatea suferinței, căci sunt suferințe care-l pot distruge pe om.

Sunt însă persoane despre care credem că suferă, dar care știu cum să se comporte în fața suferinței, anihilând-o. Un medic român, care crede în Dumnezeu, spunea că sunt două lucruri pe care omul nu le poate face fără credința în Dumnezeu: să crească copii buni și să suporte o mare suferință. Eu cred, de asemeni, că cei ce au de purtat o cruce grea, au și puterea de a o duce ușor, fiind persoane care cred în Dumnezeu. Ei primesc partea lor de suferință ca venind din mâinile Domnului, știind că dacă Domnul a îngăduit-o, nu e în zadar. Sfântul Marcu Ascetul spunea că nu e important să știm de unde vine suferința, ci să știm cum să o primim fără să ne revoltăm. Un părinte din mănăstirea noastră, părintele Arsenie Boca, spunea: „Dacă tot trebuie să suferim, măcar să nu suferim zadarnic”. Pentru a putea folosi suferința spre binele său, omul trebuie să creadă că suferința are un sens pentru el, chiar dacă pe moment nu înțelege. De fapt, cel care înțelege și știe cum să suporte suferința, nu mai suferă.

Aș spune că suferința e o realitate pe care avem dreptul să o evităm, dacă putem, o problemă pe care avem dreptul să o rezolvăm, dacă ne stă în putință, dar trebuie să ne plecăm în fața tainei și să folosim suferința care ne este dată pentru progresul nostru spiritual.

Dacă nu putem să ne înțelegem propria suferință, nu vom putea înțelege nici suferința celorlalți. Putem totuși să încercăm să-i ajutăm să-și poarte suferința. Este chiar o datorie, căci Domnul ne-a chemat să-I fim colaboratori, să ne ajutăm aproapele. Fără a avea puterea de a vindeca, avem datoria de a face tot ce ne stă în putință pentru a-l ajuta pe cel de lângă noi. Să ne gândim la cei patru care l-au adus în fața Domnului pe paralicul din Capernaum. Ar fi putut să aștepte să se întâlnească cu Domnul, dar ei au simțit nevoia să-l aducă pe prietenul lor cât mai repede în fața Domnului, pentru a fi vindecat. Și-au dat seama că ei nu-l puteau vindeca, dar au știut că Domnul o poate face. Totuși, Domnulnu vindecă mereu. Pe unii îi lasă să sufere, pentru binele lor și al celor din jur. Am constatat adesea că oamenii care suferă sau care au trecut prin mari suferințe, sunt oameni puternici. Ei au căpătat o altă perspectivă asupra vieții și au dobândit unele calități pe care oamenii scutiți de suferință nu le pot avea.

Suferința poate fi primită ca un dar, ca o îmbogățire. Unii simt suferința ca pe o nedreptate, ca pe ceva care nu ar fi trebuit să li se întâmple lor. Asta pentru că ei se compară cu ceilalți, ceea ce nu are nici un sens, fiecare om trebuie să-și trăiască viața care i-a fost dată. Fiecare are raportul său cu suferința, fiecare poate câștiga ceva din suferință. Cred că ceea ce trebuie să ne ajute este conștiința că Dumnezeu îngăduie această suferință și că ea are un motiv, chiar dacă noi nu-l știm. Această conștiință, sau mai bine zis această încredere, ne ajută să ne purtăm crucea cu seninătate.

Pot să vă asigur că credința în Dumnezeu ne ajută să suportăm o mare suferință. Să ne reamintim însă că dacă am suferit, nici nu ne dorim să suferim,

pentru că nici Biserica și nici oamenii nu o doresc. Să evităm suferința dacă putem? Da! Dar să nu fugim de crucea care ne mântuie. Domnul nu ne binecuvântează o asemenea atitudine. Căci Domnul ne cere să ne purtăm fiecare crucea, crucea lepădării de sine însuși. Fără cruce nu este mântuire; mântuirea nu ne vine numai prin Crucea Domnului ci și prin purtarea propriei cruci. Când trecem printr-o ispită, printr-o boală, printr-o durere, un necaz, ne întâlnim crucea pe care trebuie să o purtăm și ea devine într-adevăr crucea mântuirii noastre.

Să fim convinși că crucea ne este necesară pentru a ne mântui. Să-I cerem Domnului sănătate și tot ceea ce e bun, dar să-I cerem și puterea de a accepta suferința atunci când ne este trimisă. Să-I cerem Domnului să ne întărească în credință pentru a putea face față tuturor încercărilor care ne vin, să-I cerem Domnului să ne ajute să purtăm cu bucurie suferința. Sfântul Isaac Sirul spunea: „Caută un doctor înainte de a fi bolnav și roagă-te înainte de venirea ispitei”.

Să ne pregătim să suferim suferință fizică sau suferință morală. Pentru a putea răbda suferința morală și pentru a putea profita de ea, trebuie însă să ne smerim. Să nu ne tulburăm văzând că suferința este o realitate pe care nu o putem evita, o problemă pe care nu o putem rezolva, o taină care pentru binele nostru, pentru progresul nostru spiritual ne unește cu Crucea Domnului. Ea este o taină care ne unește cu suferința Domnului care a avut milă de noi și ne-a mântuit, pentru că ne iubește. Ea este o taină care ne unește cu Domnul, care ne iubește chiar și atunci când ne lasă să suferim și care ne șterge lacrimile atunci când știe că suferim pentru binele nostru.

Noi nu suntem singuri Dumnezeu este cu noi. Să credem că îngerul nostru păzitor ne însoțește pretutindeni, că Maica Domnului ne ocrotește mereu și la bine și la rău. Să credem că mila Domnului ne însoțește mereu.

(Parintele Teofil Părăian, *Sfânta Cruce și cele trei cruci ale omului*)

Pomenirea morților în cultul ortodox (I)

Biserica Ortodoxă ne învață că moartea este despărțirea sufletului de trup; odată această despărțire săvârșită, trupul este dat pământului și putrezește (Facere 3, 19). Așadar, ultima menire a omului pe pământ este moartea, despre care Sfânta Scriptură mărturisește astfel: „Și ca pulberea să se întoară în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l -a datat” (Eccl.12,7).

Moartea îl răpește pe om când a ajuns la termenul socotit de judecata lui Dumnezeu pentru îndeplinirea rostului ce-i este impus. Acest termen acordat omului conține - prin prevederea dumnezeiască - tot ce este folositor omului; deci moartea este de folos omului. Sfântul Antonie cel Mare, vrând să pătrundă adâncurile scopurilor providenței, adresa într-o zi lui Dumnezeu următoarele: „Doamne, pentru ce unii mor de tineri, pe când alții ajung la cea mai adâncă bătrânețe?”. Și Dumnezeu i-a răspuns: „Antonie, vezi numai de tine! Aceasta este judecata lui Dumnezeu, ce nu ți se cade ție a cunoaște. Dumnezeu a hărăzit sufletul să

treacă prin trei stări diferite, care constituie viața sa veșnică: viața în pânțele mamei, viața pe pământ și viața de dincolo de mormânt”.

Sufletul, la ieșirea sa din trup, trece în împărăția ființelor asemenea lui, adică în împărăția spirituală a îngerilor. După faptele sale bune sau rele, sufletul se unește cu îngerii cei buni în Rai sau cu îngerii căzuți în iad. Acest adevăr ni se descoperă nouă de către Iisus Hristos, în parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazar, ne învață că sufletele, după ce s-au despărțit de trup, intră în aceeași zi în rai sau în iad. „Adevărat zic ție că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luc. 23, 43), a zis Mântuitorul Iisus Hristos tâlharului celui bun. În acest fel fiecare suflet despărțit de trupul lui ori va fi în Rai ori în iad. Când? „Astăzi”, a zis Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ce înțelegem prin cuvântul „astăzi” și cum împăcăm această expresie cu învățătura Bisericii despre Vămile Văzduhului și despre a treia, a noua și a patruzecia zi după moarte? Pe pământ sunt zile, nopți, și ani; dincolo de mormânt nu este decât veșnicie, luminoasă sau întunecată. Deci, cuvântul „astăzi” desemnează timpul de după moarte, adică veșnicia. A treia, a noua și a patruzecia zi nu sunt decât pe pământ, fiindcă dincolo de mormânt împărăția timpului nu există; acolo nu sunt alte zile decât cea de astăzi, un continuu și veșnic prezent. Misterul morții este poarta prin care sufletul, despărțindu-se de trup, intră în veșnicie.

Noi cunoaștem și vedem ce devine trupul; cât despre suflet, noi nu-l putem vedea, dar știm cu desăvârșire ce i se întâmplă prin mărturia Sfintei Biserici. În acest fel descriu Sfinții Părinți ce se întâmplă în momentul în care sufletul se desparte de trup: „Îngerii - buni și răi - se vor înfățișa înaintea sufletului. Vederea acestora din urmă va pricinui sufletului o nesfârșită tulburare, dar va găsi o mângâiere la vederea și protecția îngerilor celor buni. Faptele bune ale omului și conștiința curată sunt în acel moment de un mare ajutor și reprezintă o mare bucurie pentru el. Ascultarea, umilința, faptele bune și răbdarea sunt de mare ajutor sufletului, care urcă spre Domnul nostru Iisus Hristos, într-o mare bucurie fiind însoțit de îngerii cei buni; în acest timp sufletul plin de vicii, pasiuni, păcate și patimi, este condus de diavoli în iad, unde va suferi veșnic” (Sfântul Teodor Studitul) (...).

Oamenilor luminați de Dumnezeu li se încredințează că, la cea de pe urmă suflare, faptele lor sunt puse în balanță, în cumpănă și dacă partea dreaptă este mai ridicată decât cea stângă, sufletul este primit în Rai, în mijlocul îngerilor; dacă cele două părți ale cumpenei sunt deopotrivă, atunci desigur că numai mila lui Dumnezeu capătă biruință; când cumpăna se apleacă spre partea stângă, dar nu cu mult, mila dumnezeiască înlocuiește lipsa (astfel sunt cele trei judecăți ale Domnului: judecata dreaptă, judecata omenească, și judecata milostivă); când faptele cele rele apleacă cumpăna prea mult în partea stângă, atunci judecata cea mai dreaptă rostește hotărârea în funcție de păcate. Acestea sunt condițiile, criteriile și împrejurările ce însoțesc moartea omului.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, vorbind de moartea dreptului și de cea a păcătosului, a formulat câteva linii generale pentru aceeași idee, spunând că moartea păcătosului este cumplită, pe când cea a dreptului este frumoasă. „Nebune, întru această noapte ți se va cere sufletul tău” (Luc.12, 20), a zis El despre cel dintâi, în timp ce al doilea va fi dus de îngeri în sânul lui Avraam. (Luc.16, 22). Așadar, de noi înșine și cu ajutorul nemijlocit al lui Dumnezeu depinde și atârna felul morții noastre, noi putând să o facem frumoasă sau cumplită, după cum vom fi îndeplinit poruncile lui Iisus Hristos: „Fiți gata în tot ceasul de

moarte, pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”.

Ca urmare, o continuă (po)căință și o credință vie în Domnul nostru Iisus Hristos ne va înlesni o moarte dulce și pașnică. Nu doar cei săraci ca Lazăr se fac vrednici de un sfârșit fericit, ci și cei bogați, dar smeriți cu duhul. Nu numai cei bogați, ca acel îmbelșugat din Evanghelie, merg în iad și mor cumplit, însă și cei săraci, dacă nu-și poartă crucea lor cu răbdare și mărire de suflet. Sufletul dreptului, după ce s-a despărțit de trup, este primit de îngeri, care-l păzesc și-l poartă spre tărâmurii pline de lumină și fericire. Și este firesc să fie așa, căci sufletele dreptilor se află împreună cu îngerii chiar de pe pământ.

Iată ce scrie Sfântul Efreem Sirul despre moartea dreptului: „Drepții și asceții se bucură în clipa morții, având înaintea ochilor faptele nevoinței lor, privegherile, posturile, rugăciunile, lacrimile; sufletele lor simt o mare bucurie când sunt chemate să iasă din trup și să reintre în repausul lor veșnic.. Moartea păcătosului este cumplită (Ps. 33, 21) - este însăși mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu. Și pentru ce? Cugetați bine la ce vrea să zică păcătosul. Păcătosul este acela ce încalcă Legea lui Dumnezeu și disprețuiește poruncile Sale. După cum virtutea, reflectându-se în conștiință, produce în aceasta o bucurie cerească, tot așa și păcatul face să se nască în suflet frica răspunderii. Moartea sufletului păcătos este tragică, fiindcă, în chiar momentul ieșirii sale din trup, este luat de îngerii răului, pe care i-a servit, când era pe pământ și cu care, împreună cu ceilalți păcătoși, el va trebui, din acel moment, să se unească în veșnicie”. Iată ce spune Sfântul Macarie Alexandrinul despre moartea păcătosului: „Când sufletul păcătosului părăsește trupul, se produce un mare mister. O haită de demoni și de puteri întunecate înconjoară sufletul ducându-l în teritoriul lor. Și nu trebuie să ne mirăm de aceasta. Dacă omul, fiind încă pe pământ, le-a dat ascultare și s-a făcut sclavul lor, el cade atunci când părăsește această lume”.

(Dr. Stelian Gombos, <https://www.crestinortodox.ro/parastas/pomenirea-mortilor-cultul-ortodox-158068.html>)

Pildă din Pateric despre un păcătos care după spovedanie și Sfânta Împărtășanie cădea din nou în păcatele dinainte

Se povestește în Pateric că în Egipt era un păcătos care după spovedanie și Sfânta Împărtășanie nu se păzea defel, ci îndată ce se ivea prilejul cădea din nou în păcatele dinainte. De vreme, însă, ce nu păcătuia din răutate, ci îl biruia neputința, Domnul S-a milostivit de el și, pentru a-l învăța minte, i-a trimis vedenia următoare: Pe când mergea undeva de unul singur, a văzut că se apropia de el o arătare grozavă, asemenea unui om foarte înalt, păroasă, slută, necurată, cu ochii de văpaie. Aceasta s-a apropiat și, bătându-l pe piept, i-a zis: „De ce te temi? Noi doi suntem prieteni, vom fi împreună în același loc!”. Păcătosul s-a speriat cumplit, dar a găsit putere să întrebe: „Cine ești tu?”, iar acela a răspuns: „Eu sunt cel care L-am lovit peste obraz pe Iisus Hristos; însă și cei care păcătuiesc din nou după spovedanie și Sfânta Împărtășanie se află în rând cu Iuda și cu ceilalți chinători și răstignitori ai Domnului”. Spunând aceasta, a plecat. Vedenia l-a izbit atât de tare pe păcătos, că, lăsând toate, îndată a plecat în pustie și acolo și-a plâns păcatele sale până la sfârșitul vieții, în nevoiețe aspre. Din această întâmplare ia încredințare că cei ce păcătui-

esc din nou după pocăință și primirea Sfintei Împărtășanii se pun în rând cu răstignitorii Domnului – și prin această încredințare sperie-ți sufletul ca să îndepărtezi de la el orișice aplecare spre păcat, care apare în poftele inimii și tulbură hotărârea ta cea bună de a te păzi curat și fără de căderi.

DIN VIATA PAROHIEI

Ianuarie—Martie

I. Înmemorări

- ◆ Corneliu Bujgoli

II. Parastase & pomeniri

- ◆ Eugenia Grabovan, parastas pentru tata Dionisie și fratele Vladimir;
- ◆ Mariana Vasu parasta pentru unchiul Profir;
- ◆ Paula Bujgoli, Anca & Bodgan, Georgiana & Vasile Nastu, parastas pentru Corneliu;
- ◆ Ema Florescu, Emanuel & Cristina Florescu parastas pentru Mihai;
- ◆ Stela, Mirela & Marcel Rus, Cristina & Emanuel Florescu, parastas pentru Haralambie;
- ◆ Matei Varga, parastas pentru Monica;
- ◆ Corneliu Tatu, parastas pentru soția Loreta;
- ◆ Loredana Husar, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Stefana & Paul de Barry, parastas pentru mama Natalia;
- ◆ Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, pomenire cei adormiți din familie;
- ◆ Dr. Daniel & Alina Manea, parastas pentru mama Gherghina;
- ◆ Tudor & Carmen Nastu, parastas pentru fiica Diana Maria;
- ◆ Viorica Olar, parastas pentru tata Valentin;
- ◆ Reta Culetu, Cristian & Luminița Culetu, pomenire pentru cei adormiți din familie;

- ◆ Olivia Aldica, parastas pentru cei adormiți din familie;

III. Situația financiară

Venituri: 33,262\$

Cheltuieli ordinare: 41,854\$

Cheltuieli capitale (schimbare centrala de caldura): 15,600\$.

Deficit: -24,192\$

Alese mulțumiri se cuvin familiilor care au donat mesele din lunile Ianuarie și Martie: *(Sf. Trei Ierarhi)* Dumitru Babu, Vasilichia & Grigore Burdea;

(Bunavestire) fam. Rodica & Sotir Chiacu.

Mulțumim doamnei Rodica Petrișor pentru florile plantate în fața bisericii și în curte.

Mulțumim fam. Violeta și Hristu Șunda pentru donarea lumânărilor din altar. În mod deosebit dlui Hristu pentru maintenance-ul bisericii.

Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar: Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller, Cornelia Bațu, Petrina Dawson, Hirstu & Violeta Șunda, Sanda Bogdan.

Mulțumim dlui Iancu Bindela pentru schimbarea ușii de la subsol, schimbarea pragului în bucătărie și alte reparații.

EVENTIMENTE VIITOARE

17 Aprilie (Duminica): Masa de Florii
22 Mai (Duminica): Hramul Reuniunii de Doamne

Vă reamintm că **membria pe anul 2022 este de 225\$/an pentru persoanele care lucrează și de 125\$/an pentru studenți și pensionari.**